

[Statsministeren]

vi nu står over for, ville have været en katastrofal beslutning. Det, jeg her siger, gælder egentlig også en beslutning, der havde været baseret på A. P. Møllers tilbud af 10. december sidste år.

Den sag, vi står over for her, er en sag af stor betydning. Den er af stor betydning for energisikkerheden. Det er eksempelvis i dag nævnt, at vi lever i en urolig verden. Ikke mindst i Mellemøsten, men også i andre områder, hvorfra vi får den ene eller den anden form for energi, er usikkerheden stor, og det er en grund mere til at være meget opmærksom på det problem, der hedder Danmarks energisikkerhed. Dette her er ikke en løsning på alle vores energiproblemer, men det er et afgørende bidrag, hvis vi håndterer sagen rigtigt, til løsningen af vores energisikkerhedsproblemer. At det også, som det er sagt af mange, vil have en positiv virkning på økonomien, på valutaen, forstået på den måde, at når der kommer mere olie op, så sparer vi naturligvis også valuta, er også afgørende.

Derfor vil jeg ikke vige tilbage for at sige, at hvis vi havde fulgt de mange opfordringer, der er kommet til forhandling, baseret på accept af det, som de nuværende koncessionshavere mente var tilstrækkeligt – den linje, man dér anlagde, var skadelig, men forhåbentlig ikke mere skadelig, end at det er muligt at redde tingene hjem på en fornuftig måde – så ville vi have tabt væsentlige samfundsinteresser på gulvet. Det kan vi naturligvis ikke acceptere, og folketinget og regeringen ville naturligvis heller ikke kunne være det bekendt, hvis det var endt sådan.

Jeg bør for en ordens skyld sige, hvad jeg har sagt før, at jeg betragter A. P. Møller-koncernen som en god dansk virksomhed, som har og igennem historien har haft en kolossal stor betydning for erhvervsudviklingen i Danmark. Jeg har heller aldrig været i tvivl om, at man ud over at tænke på de forretningsmæssige interesser også har haft den interesse at tænke nationalt. Det gælder ikke blot koncernen som helhed, det gælder også dens nuværende øverste indehaver og leder, hr. Mc-Kinney Møller. Men selvfølgelig må jeg understrege, at hr. Mc-Kinney Møller og A. P. Møller-koncernen som sådan har nogle privatøkonomiske interesser, som skal tilgodeses, eller som kommer stærkt ind i billedet. Det er ikke sikkert, at de i alle situationer

falder sammen med samfundets, og jeg mener at kunne påvise, at der er nogle situationer og nogle områder, hvor disse to ting ikke er faldet helt sammen. Det er det, vi skal have rettet op på med lovgivning eller på anden måde.

Derfor vil jeg sige, at hvor A. P. Møllers og samfundets vitale interesser kolliderer, dér må regering og folketing selvfølgelig være dem, der varetager samfundets interesser. Og hvis vi i det forhold kommer til at stå for svagt og usikkert, så er det samfundets interesser, der ikke i tilstrækkelig udstrækning bliver tilgodeset. Det beder jeg folketingets medlemmer om at lægge sig på sinde.

Derfor vil jeg sige endnu en gang, at det næsten ensformige eller monotone krav, der har været om, at regeringen skulle forhandle på A. P. Møllers grundlag, ikke har styrket regeringens position. Det kunne i sig selv være mindre vigtigt for nogle partier i tinget, men det har heller ikke styrket folketingets position og heller ikke mulighederne for en forhandlingsløsning. Det vil jeg gerne understrege meget stærkt.

Jeg kan på regeringens vegne sige, at vi ønsker – og vi håber, at folketingets flertal vil stå bag det – at alle afgørende punkter i de lovforslag, vi nu har fremsat, bliver gennemført, helst ved forhandling. Det har ligget meget, meget tungt med det indtil dette øjeblik, men ellers må der ikke herske tvivl om, at folketinget er indstillet på at gennemføre den lovgivning, som her er fremlagt. Jeg føler trods alt, at denne holdning er blevet noget stærkere ved denne første behandling af regeringens tre lovforslag.

(Kort bemærkning).

Annelise Gotfredsen (KF):

Det er nogle bemærkninger, statsministeren gjorde om grundloven, der kalder mig herop. Udtalelser fra statsministeren, som jo er grundlovens vogter, er af stor interesse for os alle.

Statsministeren har nu erklæret, at koncessionsrettigheder falder ind under grundlovens § 73 beskyttelse. Siden 1845 har det været fast praksis at give fuld erstatning ved indgreb i sådanne rettigheder, men statsministeren nævner nu, at det er fast praksis, at man ved nærmere regler kan gribe ind i § 73-beskyttede rettigheder uden erstatning. Jeg